

TEKNOLOJİ TANRILARI

Çirkin gözlerden ne derece sakınabilir zihnimiz? Köleleşmiş ifadelerimiz ve eşsiz fikirler kurşun geçirmez bir yelekken birden bire incecik bir süngere dönüşmüş bir halde volta atmakta kuytu köşelerde. Zaman ve mekan kavramları pek de önemli değil artık. Sömürülen duygularımızın yarattığı o koca boşluktaki devasa labirentin içinde kaybolmuş mantığımız. Kalbimiz ise birer çöplüğe dönmüş, sırtımıza saplanan hançerlerin sapları ile dolu.

Gözler, gözler yalan söylemezler. Gözler ruhun aynasıdır. Gözler falan filan. Klişeleşmiş sözcükler öbeğinden oluşan birkaç parça saçmalık sadece. Ruhumuza ayna tutmak o kadar kolay olsaydı renklerin arkasına sığınmayı tercih eder miydik? Ölümümüz olmuşken yalanlar, neden hala gerçeklerin boynuna ip geçirmeye kararlıyız bu derece? Hayat yalnızca unuttuklarımızdan ibaret iken neden aşkın arkasına sığınır olduk? Sözleri unuttuk, sevgiyi unuttuk, insan olmayı bile unuttuk biz.

Kafalarımızı teknolojinin acımasız ellerine bıraktık bile isteye. Hayır, o bizi idam etmedi. Ancak kendi kendimizi asmamızı sağlayan o olacak. Sıfırlar ve birlerden oluşan yüzbinlerce koddan farksız beynimizin içi. Ne kadar gereksiz bilgi varsa sokuşturmuşuz bir yerlere. Şimdi ise gerekli olanları almıyor artık belleğimiz. Adım adım idam kürsüsüne yürürken elimizdeki telefona bakıyoruz. Düşüncelerimiz sökülüp alınırken bizden, tek yaptığımız daha fazlasını ve daha fazlasını vermek.

Kendi düşüncelerimize bile sahip değilken robottan farkımız nedir? Herkes öyle agresifleşmiş ki. Sanki birileri bizi, git gide yok olma yolunda emin adımlarla ilerlemek için programlamış. Dünyamızı geçtim artık. İnsan en çok kendini sever. Ancak biz artık kendimizi de yok ediyoruz.

Gözlerini aç, dostum. Zaman, mekan ve olay örgüsü değişiyor ama sen hala aynı şarkıda takılı kalmış bir kaset gibisin. Asla ilerleyemiyor, ilerlesen bile tekrar başa dönüyorsun. Gelişim yok, kendine ait hiçbir şeyin yok. Öleceksin. Öleceksin, evet. Çok mu şaşırıydın? Ne o? Yoksa sosyal medya sana er ya da geç öleceğin gerçeğini söylemiyor mu? Git. Hadi git. Neden hâlâ okuyorsun?

Hâlâ buradaysan devam ediyorum.

Kanatlarımız kırılmış ancak biz öyle körüz ki çevremize, acımızı dahi hissetmiyoruz. Hepimizin gözlerinde ekranlar var. Küçük küçük ekranlar... Düşüncelerimiz o ekranlara göre şekilleniyor. Bizi yeniden yaratan o ekranlara nasıl olur da bu kadar bağlı olabiliriz? Kişiliğimiz ile oynayan ve olduğumuz kişiyi yok eden. Yeniden yaratılmak isteseydik Tanrı'ya dua etmez miydik? Kendimizin haberi bile olmadan kendini Tanrı sanan insanların elinde, onların emirleri doğrultusunda yaşıyoruz.

Uyan artık.

Çok geç olacak yoksa.